

Piše: Boban Ilić

ZVONO U PRAZONOM STOMAKU

i vrapci na grani znaju da je Kosovo izgubljeno i predato u Kumanovu nepovratno, a sad cujem da ne smemo da potpisemo ono sto je vec uradjeno i bez nas. Srpski čardak ni na nebu ni na zemlji. Ko je s' kim, ko koga ne može da smisli, ko je ovakav, ko je onakav, puni bisazi ljubomore madju nama, prljav jezik, prestupnici i barabe izrastaju u idole nase samorasle omladine, Lepe lane, Indire, Stoje, i gologuzi Pink u svakoj domaćinskoj kući, i naravno dušmani.

Posmatram Srpski Čikago i postavljajam sebi hiljadu pitanja?

Na jednoj strani "Srpski akademski klub" bez prostorija, a sa tradicionalnim Svetosavskim balom, a na drugoj strani prostorije Srpskog kulturnog kluba, kome nedostaju pravi akademci i kulturni ljudi. Opet postavljajam pitanje: zasto ne bismo osnovali jedan kulturni centar? Zasto svoju kulturu ne bismo utkali u grad koji nas je prihvatio i koji nam daje pravo da svoje vrednosti podelimo sa drugim kulturama i okupimo sami sebe pod jednim krovom?

Od svega u ovoj našoj zajednici najviše se mlati prazna slama, šta smo ustvari uradili svodi se na čekovnu knjižicu desetak ličnosti koje svi znamo i koji su se već odavno umorili i od nas ovde i od srpske golgote tamo.

Ljudi moji, stanite! Zar vam nije

bilo dosta! Pa i u ovoj najnovijoj istoriji platismo i tuđe i svoje grehove. Greh Komunizma i Rojalizma i Modernizma i Gusala i Granica nebeskog carstva i Dušanovog i Lazarevog. Sve izgubismo, ali ne zbog nas samih, nego zbog šake kriminalaca sa poternice. Pa mi se ponosimo rečju "Inat" Pusto Tursko zlo u nama, kao da imamo opasni virus u glavi. Mi pričamo o istoriji i kulturi, a gasimo pikavac u pivskoj flaši.

Mladost nam pobeže iz majke Srbije zauvek. Najstarija zemlja na svetu, najstarija populacija baš u Srbiji. Iznad table "Lepi Beograd" može stajati tabla "Grad bele kuge" Zar ćemo stvarno doživeti strašnu sudbinu Kremenskog proročanstva: "Jedan će narod odumreti i svi preživeli će stati pod jedno drvo"

Kakvi smo posvađani plašim se da će i u to drvo udariti grom. Josip Broz, Milošević, Čiča Draža, Karadžić, Mladić, Obrenović, Karađorđević, Đinđić. Pa svi su oni imali svoje vreme i svoju vlast. I dosta više! Ovo vreme je naše i dešava se sada! Pogledajte u svoje noseve, uši i oči. Srbi ste i ličite jedan na drugog.

Daj pruži tu ruku, nije zlatna, stegni je svom čoveku i progovori, kaži šta osećaš i ne pluj svog sagovornika, naše vreme ističe i srpski časovnik otkucava brže nego ikada. Jer negde u plastičnoj gumici ili na

ginekološkom stolu nisu uspela da se rode nova srpska deca dok si ti ratovao u kafani i mrzeo zemlju u kojoj radiš za dolare.

I sad ne okreći leđa i ne zatvaraj novine, ovo se tebe tiče, ti što čitaš i ja što pišem, mi smo krivi!

Zar će stvarno u sledećem veku izumreti jedno čitavo pleme? Zar ćemo zaista postati slovo u staroj knjizi? Ja to ne znam, ono što znam je da se iz te debele knjige još niko nije vratio kući. Možemo u knjigu i u srpski vremeplov, godina 1389. A možemo i da se množimo, rastemo i bogatimo. Na nama je izbor i čeka na tebe i čeka na mene.

Plaši me pomisao da ceo srpski narod može stati u epruvetu jedne izumrle vrste i semena. Između svetske politike, centara moći i srpske vojne sile, nama očigledno fali malo više seksa, malo više ljubavi, malo više pelena i dečijeg plača. Malo vise velikih srba: Nikole Tesle, Stefana Milenkovica, Vlade Divca, Milorada Pavića i Ljube Popovica. Drugačije ne znam kako ćemo skinuti žutu traku sa ruke koju sami sebi udenuli, kao nakit i ukras za naše i buduća pokolenja, u stomaku majke Srbije. Pokolenja koja čekaju na svoj red i svoje vreme da se konačno rode, prirodno božijom voljom i bez srpskog CARSKOG reza.

Svi zajedno živimo u američkom velegradu, koji je uglavnom ispunjen milionima usamljenih ljudi, a i mnogi od naših adaptiranih Srba žive usamljeno. Veze, partnerski život, ljubav bez obaveza, moj lični prostor, samo svoja, samo svoj, karijera i eto ga pedeseti rođendan. Retko čujem da je neko usvojio dete iz Srbije, retko vidim trudnu srpsku ženu, čak i ovde gde novac nije dobar izgovor. Nešto je načelno pogrešno u našoj srpskoj lobanji. Unutra je ušao neki virus. Srpski internet u kuršlusu. Kosovo se brani od Turaka, iako

Princ Aleksandar i princeza Katarina Karađorđević u Čikagu

Kraljevski par, princ Aleksandar i princeza Katarina Karađorđević biće gosti Čikažana i ovdašnje kancelarije "Lifeline" organizacije, od 30. septembra do 5. oktobra. Planom posete je predviđen susret sa uspešnim američkim biznismenima i donatorima, članovima Rotary kluba, a u organizaciji Kola srpskih sestara biće organizovana donatorska večera, sa koje će sav prihod biti namenjen organizaciji "Lifeline", za pomoć deci, izbeglim i starim licima.

**SUBOTOM
OD 1 - 2 PM
750 AM
BILO KUDA SLUŠAJTE
NAS SVUDA**